

Maria Karmi

*djurkommunikatör
eläinkommunikoiija
animal communicator*
<http://animalharmony.fi/>

Maria Karmi on suomalainen eläinkommunikoiija. Hän ottaa vastaan niin ruotsinkielisiä, kuin suomenkielisiäkin asiakkaita – ja epäilemättä kommunikointi sujuu myös englanniksi. (Maria on välittänyt eläinten viestejä jopa islanniksi, joka on kieli, jota Maria itse ei puhu. Sillä, missä maassa eläin asuu, ei siis ole merkitystä eläinkommunikoinnin kannalta. Maiden rajat katoavat, kun siirrytään sydämenkieleen: Rakkauden Verkko on rajaton.)

Maria on kommunikoinut eläinten kanssa jo pitkään ja seuraavassa kuulemme hieman Marian ajatuksia asiasta. Jokainen eläinkommunikoiijavieramme tähän mennessä on tuonut hieman erilaisen näkökulman tähän meille rakkaaseen aiheeseen ja niin on asian laita nytkin.

Tässä siis terveisiä Porvoosta:

Miten eläinkommunikointi alkoi sinun kohdallasi?

Luin loppuun Amelia Kinkaden kirjan *Straight From The Horse's Mouth* ('Suoraan hevosen suusta'). Suljin kirjan ja nousin istumaan sänkyyni

laidalle. Samalla 2-vuotias bordercollieurokseni Ruffe ponnahti pystyyn ja jäi katsomaan minuun. Kysyin häneltä ”*Onko jotakin, mitä voin tehdä sinun puolestasi?*” Koira laittoi käpälänsä syliini ja katsoi syvälle silmiini ja sanoi: ”*Yritä rakastaa minua, se on ainoa asia mitä tarvitsen.*” Selvällä ruotsin kielellä! Se totaalinen rakkaus, mikä tästä koirasta huokui velloi ylitseni tsunamin lailla ja huuhtoi kaikki esteet mennessään, ja minä itkin varmaan tunnin verran.

Tämän jälkeen mikään ei ollut enää entisensä, ei Ruffen kanssa, eikä muutenkaan. Olin heräänyt Ruususen Unesta ja pystyin jälleen kuulemaan eläimiä. Ruffe antoi minulle takaisin minun kykyni rakastaa eläimiä samalla tavalla kuin silloin, kun olin vielä lapsi, jolloin vietin tuntikausia isovanhempieni maatilalla, lampaiden, lehmien, ja kissojen parissa. Me ymmärsimme toisiamme ilman sanoja, olimme kuin yhtä. Olin löytänyt tieni takaisin kotiin! Tästä hetkestä on nyt kulunut 8 vuotta ja muistan sen vielä kuin eilisen.

Suomenkiesi ei ole niin vahva kuin ruotsisi, silti, kun kommunikoit eläimen kanssa, kirjoitat sujuvaa suomea. Se kuulostaa siltä, kuin sinä kavavoisit toisella kielellä. Tosi kätevää! Miltä se tuntuu?

Kyllä, äidinkieleni on ruotsi ja kun keskustelen eläimen kanssa, jonka ihmisten äidinkieli on esim. suomi, niin kuuntelen ja esitän kysymykset eläimelle suomeksi. Silloin säästyn kääntämiseltä, mutta tärkeintä on että pystyn näin välittämään suoraan sen, minkä eläin haluaa viestittää, esimerkiksi sanonnat ”...kiltti olenkin, joskin surullinen”, ”kauneista kaunein”, ”parhaista parhain” ”kuin kukkaa kämmenellä” jne. Havahdun usein itsekin siihen, miten kauniisti suomenkieli taittuu; ja tiedän, etten koskaan osaisi itse ilmaista asiaa sillä tavoin.

Jokainen voi oppia kommunikoimaan eläinten kanssa. Nyt kun osaat sen itse sujuvasti, onko eläinkommunikointi sinusta "vaikeaa" vai "helppoa"?

Kun haluan kommunikoida eläimen kanssa omasta aloitteestani tai toisen pyynnöstä, ei ole kyse siitä, että toimisoin ennustajana tai minun pitäisi arvata mitä eläimen päässä liikkuu. Ei, eläinkommunikointi on paljon helpompaa! Asetan

itseni ”kuuntelemaan”, vastaanottavaan mielentilaan, ilman mitään ennako-odotuksia, jolloin minun on mahdollista kuulla se, mitä eläin haluaa minulle tai minun kauttani sanoa. Eläinkommunikoinnin kanssa tilanne on sama kuin kaikissa muissa kielissä tai valmiuksissa, mitä haluaa oppia: harjoitus tekee mestarin!

Kun olet tehnyt eläinkommunikoinnin ja jaat saamasi tiedot eläimen ihmisten kanssa, miten ihmiset yleensä reagoivat?

Koen olevani todella etuoikeutettu saadessani toimia kanavana eläimen ja ihmisen välillä. Havahdun usein siihen, miten eläimillä on ihmeellinen kyky koskettaa ihmisen sisintä. Tunteet nousevat pintaan ja nenäliinat ovat usein tarpeen. On myös paljon naurua, iloa ja suuria oivalluksia! Jälkeenpäin saan usein kuulla miten kommunikointi on syventänyt eläimen ja ihmisen välistä suhdetta, ja se on todella palkitsevaa. Ei ole mitään ihanampaa kuin se, että toinen on ymmärtänyt toista ja yhteinen sävel on löytynyt.

Usein koen että se, mitä eläin kommunikoinnin kautta viestittää on jo jotakin mitä ihminen on *sisimmässään* tiennyt, mutta hän ei ole uskaltanut luottaa omaan intuitioonsa. Kommunikoinnin kautta hän saa vahvistusta siihen, että hän pystyy tulevaisuudessakin luottamaan enemmän omiin vaistoihinsa.

Muistan hyvin ensimmäisen kissan, jonka kanssa kommunikoin omistajan pyynnöstä. Tuli hetki jolloin pyysin omistajat paikalle kuuntelemaan, mitä heidän kissallaan oli heille sanottavana. Pariskunta istahti sohvalle, mutta kissa ei asettunutkaan heidän viereen, vaan tuli selkäni taakse nojatuoliin istumaan, aivan liki, ja sanoi heille: ”*Kuunnelkaa nyt tarkkaan mitä minä teille sanon!*”. Hän tuli siihen rohkaistakseen minua ja istui siinä kunnes lopetin. Tänäkin päivänä eläimet tulevat useimmiten aivan viereeni, kun tulee se hetki jolloin jaan tietoa heidän ihmisilleen. Onhan minulla suuri vastuu ja kunnia tuoda heidän sanansa kuultavaksi ja rohkaisu tuntuu aina hyvältä!

Millaisia eläimiä sinun ympärilläsi pyörii päivittäin ja ovatko he kovia juttelemaan kanssasi?

Sain käteeni, *National Geographic* lehden, jossa lueteltiin maailman älykkäimpiin eläimiin kuuluvat lajit. Siinä mainittiin mm. bordercollie ja harmaapapukaija eli jako. Omaksi ilokseni kotonani asustaa samaisten lajien edustajia.

Papukaijani Chino (12 v.) puhuu ihmisten kieltä ja lukee ajatuksiani kun avointa kirjaa. Esimerkiksi eilen olin menossa kahville siskoni kanssa. Kun olin kylpyhuoneessa laittamassa huulipunaa, muistin, että minun täytyy ottaa koira sisälle, ennen kuin poistumme kotoa. Samalla papukaijani huutaa: ”*Ruffeee, kom kom*”, eli ”*Ruffeee, tule, tule*” - ja kutsuvihellys päälle.

Valitettavasti me luovuimme juuri vuokrahevosestamme, mutta tallinonet pysyvät aina auki ja se lohduttaa!

Meillä asustaa myös pieni musta kaniini XL, joka on todella kova kommunikoidaan ja ainakin sen puolesta se ansaitsisi paikan älykkäimpien eläinten joukossa! Meillä kommunikointi tapahtuu sekä spontaanisti, että tietoisesti, ja se on päivittäistä, eli juteltavaa on aina. Yhteistä heille kaikille on se, että he todella arvostavat niitä hetkiä, kun otan kynän ja paperin esiin ja keskustelemme puolin ja toisin ja jaamme kuulumisia, sillä lailla *oikeasti* ja ajan kanssa.

Lopuksi haluaisin vielä painottaa, että *totuus todellakin tulee lasten ja eläinten suusta!!*

Mitä olet oppinut eläimiltä?

Eläimet ovat opettaneet minulle sen, että heidän sisäinen maailmaansa ei eroa juuri omastani - sisimmässämme olemme hämmästyttävän samanlaisia!! Tunteet ovat universaali kieli, ihmisillä ja eläimillä täysin yhtenäinen. Joten kun koira on surullinen, vaikka ei itkekään kynelehtien, hänen kokemuksensa surusta ei eroa omastani. Päinvastoin, hän voi tuntea sen jopa vielä voimakkaammin, puhtaammin, niin kehossaan kuin mielessään.

Sanotaan, että me ihmiset vain projisoimme omat tunteemme eläimiin, emmekä me saisi inhimillistä heitä. Minusta itsestäni tuntuu, että tässä piilee yksi suuri syy siihen, miksi emme pysty kommunikoidaan tai tuntemaan myötätuntoa

eläimiämme kohtaan. Mutta sen minkä tunnet, se ei ole kuviteltua, se ON totta!

Toivoisinkin, että me ihmiset antaisimme itsellemme luvan tuntea ja rakastaa eläimiä, sillä eläimetkin osaavat rakastaa! Heidän kauttaan olen ymmärtänyt mitä tosi rakkaus on, ja se on universaalista ja se asuu meissä kaikissa.

Olipa sitten eläin tai ihminen, niin aina tuntuu hyvältä tulla kuulluksi ja ymmärretyksi. Yhdessä eläinten kanssa teemme maailman paremmaksi paikaksi, meille kaikille!

Maria Karmi

Hiljaisen Viisauden Voima 9 (2/2011)